

„die de docent omtrent de steeds afwisselende theorie koestert, maar om „hen tot vrijdenkende en zelfstandige wetenschappelijke mannen te vormen, „die in staat zijn op het terrein, dat zij betreden zullen, den goeden weg „te vinden”.

Namens de Afdeeling Zeeland:

Dr. J. P. BERDENIS VAN BERLEKOM, *Voorzitter.*

Dr. J. J. VAN DER HARST, *Secretaris.*

Waarde Gêrant!

Op blz. 642 van het jongste nummer van ons *Tijdschrift* worden mij door Dr. PINKHOF woorden in de pen gegeven, die ik nimmer heb gebruikt. Ik moet daartegen met ernst protesteeren. Als men citeert moet men dit nauwkeurig, juist doen. Iemands woorden veranderen, ik schreef bijna verdraaien, is nimmer geoorloofd.

Doch ter zake. Dr. PINKHOF zegt, dat ik, in n°. 6 van dezen Jaargang van het *Tijdschrift*, den afgevaardigden ter aanstaande Algemeene Vergadering onzer Maatschappij het artikel van collega VAN GEUNS ter lezing heb aanbevolen, „in de stellige verwachting, dat dan wel de meerderheid het gouden „jubelfeest der Maatschappij onvergetelijk zal maken, door het prijsgeven „van wat omtrent 23 eeuwen lang de grondslag was van het vertrouwen, „dat onze stand geniet: *het beroepsgeheim*”.

En wat zeide ik op blz. 225 en 226 van dat n°. 6? Daar staat na die aanbeveling „Mij dunkt toch dat VAN GEUNS terecht den wensch uitspreekt, dat „alsdan (d. i. ter Algemeene Vergadering) de Nederlandsche geneeskundigen, „op het voetspoor van Duitschland en Engeland, geen bezwaar meer zullen „maken om de bedoelde verklaringen af te geven; mij dunkt dat het lezen „van zijn zorgvuldig bewerkte studie daartoe in niet geringe mate zal mede- „werken en dit acht ik, met hem, in het belang van allen die verstandig „genoeg en in staat waren hun leven behoorlijk te verzekeren ten bate van „hun na te laten betrekkingen”. Dat er een hemelsbreed verschil bestaat tusschen deze beide adstructies mijner aanbeveling zal wel geen betoog behoeven.

Nu weet ik wel dat *stricto sensu*, volgens den letter, door Dr. PINKHOF niet geciteerd is, want dan had hij mijn eigen woorden moeten gebruiken, maar volgens den geest van het door hem gezegde is er degelijk en wel geciteerd, ook daarover zal zeker geen twijfel bestaan. Dit worde hier ter loops aangemerkt, al ware het alleen om Dr. PINKHOF de moeite te besparen dit te zeggen, wanneer het hem mocht goeddunken pogingen aan te wenden zich te dezen opzichte te disculpeeren.

Ik denk niet nader in debat te treden over de quaestie van het beroepsgeheim, omdat ik meen dat dit een zaak is van het intieme gewetenleven van den geneeskundige, en dat dus dienaangaande, evenals omtrent den godsdienst, verschillende opvattingen denkbaar en verklaarbaar zijn.

Ik wensch echter één vraag te doen. Zou het niet op den weg liggen van het lid van den *Raad van Toezicht*, der Afdeeling Amsterdam van de Ned.

Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst, van Dr. PINKHOF, om onverwijd de Heeren STOKVIS, PEL, KORTEWEG, ROTGANS, STRAUB, TREUB, WINKLER, GUYE, MENDES DA COSTA en bovendien de Heeren VAN RIJNBERK, MENDES DE LEON, VAN DEVENTER, TILANUS, GRAANBOOM, BURGER, JELGERSMA, WERTHEIM SALOMONSON, POSTHUMUS MEYES, VAN HOORN, DE BRUIN, JOSEPHUS JITTA EN ALETRINO voor dien *Raad van Toezicht* te dagen, en ter verantwoording te roepen, wegens schending van hun beroepsgeheim?

Doen zij toch niet dagelijks aan anderen mededeeling van hetgeen zij bij de aan hun zorgen toevertrouwde zieken hebben waargenomen, van hetgeen deze, hun patiënten, aan hen hebben medegedeeld en toevertrouwd? En degenen aan wie dit wordt medegedeeld zijn door geen enkele eed of belofte tot stilzwijgen verplicht of gebonden.

Doen zij niet hetzelfde, wanneer zij door plaatsing van een hunner patiënten op een zaal voor venerischen, die patiënt voor elken bezoeker signaleeren als lijder of lijderes aan een venerische ziekte?

Wanneer dus het lid van den *Raad van Toezicht* Dr. PINKHOF genoemde Heeren niet ter verantwoording roept, dan handelt hij, naar mijn oordeel, niet in overeenstemming met hetgeen hij meent den afgevaardigden ter aanstaande Algemeene Vergadering op het hart te moeten drukken. Immers Dr. PINKHOF wenscht, dat die afgevaardigden zullen uitspreken, „dat geen „belang hooger mag gesteld worden dan dit belang van den zieke, dat hij „steeds verzekerd zij, zich zonder vrees voor benadeeling van welken aard „ook aan de behandeling van een geneesheer te kunnen toevertrouwen”.

Doet Dr. PINKHOF dit niet, dan komen mij zijn daden voor niet in overeenstemming te zijn met zijn woorden, dan rijst bij mij de vraag of deze laatsten wel heel veel meer zijn dan holle, ijdele klanken, dan de vruchten van een ziekelijke overdrijving?

16 April 1899.

C. E. DANIELS.

Geachte Redacteur-Gérant!

Tot mijn leedwezen is door Dr. DANIELS niet begrepen, dat ik niet één collega in staat acht, *des bewust* het prijs geven van het beroepsgeheim aan te bevelen, en dat dus geen sprake kan zijn van verdraaien van zijn woorden in dien zin, dat ik hem in ernst een andere meening zou toedichten, dan hij ooit kan geuit hebben.

Maar wat ik wel heb willen zeggen, en zal blijven zeggen is, dat volgens mijn overtuiging het beroepsgeheim prijs gegeven wordt, zoo de raad van Dr. DANIELS zal worden opgevolgd, hetzij deze dit alsnog zal kunnen inzien of niet. Blijft zijn inzicht onveranderd, dan zal ik het *blijven* eerbiedigen, daartegenover slechts vragende, dat aan het mijne dezelfde eerbiediging te beurt valle, en dat Dr. DANIELS zich er van moge onthouden, dit inzicht met leelijke namen te bestempelen, gelijk het slot van zijn schrijven ontsieren.

Ook al zou het ter verantwoording roepen van de vele hooggeschatte beschuldigden, door Dr. DANIELS genoemd, mijn bevoegdheid niet overschrijden, dan nog zou ik er geen aanleiding toe vinden, aangezien: 1°. de venerische

lijder vrijwillig de venerische zaal betreedt 1), en wel zal weten te voorkomen, dat hij door personen bezocht wordt, voor wie hij zijn verblijf op die zaal zal willen geheim houden, en 2°. mededeeling aan leerlingen, die weldra zelf geneesheer zullen zijn, niet den naam verdient van *in vulgum efferre*. De voorzichtigheid, die intusschen ook in deze beide gevallen niettemin noodig kan zijn, zal door de betrokken leeraren zeker wel in acht worden genomen. Het zal overigens niet moeilijk zijn, een treffender voorbeeld van schijnbare schending van het beroepsgeheim te vinden, maar ik vertrouw, dat Dr. DANIELS het zal laten bij deze ééne poging om een door ernstige lieden ingenomen standpunt *ad absurdum* te voeren. In de hoop, mij voldoende „gedis-„culpeerd” te hebben, geef ik U, ondanks de door Dr. DANIELS ook tegen U ingebrachte beschuldiging, de verzekering mijner onverminderde hoogachting.

H. PINKHOF.

Naar aanleiding van Prof. NOLEN's artikel over de ziekte van BARLOW deelt Dr. E. TEIXEIRA DE MATTOS te Rotterdam ons mede, dat hij schreef aan Prof. VON STARCK te Kiel naar aanleiding van een geval, waarbij het patiëntje dagelijks $\frac{1}{2}$ —1 versch ongekookt ei gekregen had en vernam toen, dat dergelijke gevallen meer bekend waren. In een tweeden brief deelde genoemde hoogleeraar hem mede, dat zelfs borstvoeding gebleken was niet absoluut te vrijwaren; dit naar aanleiding van een ander geval, waar vruchtensap en borstvoeding aanvankelijk snelle verbetering brachten, doch later na 3 maanden van chronische, min of meer scorbutische verschijnselen den exitus niet konden verhinderen.

Het onderzoek van VON STARCK is na een voordracht op het Congres te Dusseldorp gepubliceerd. Op blz. 61 van het referaat vindt men: „*Es zeigt sich also dass keine Ernährungsweise der Säuglinge, selbst nicht die natürliche an der Brust, oder die mit roher Milch einen Schutz gegen diese haemorrhagische „Diathese gewährt”* en wat verder: „*ja es sind zwei Fälle angeführt, in denen der „Uebergang von Brustmilch zu sterilisirter resp. pasteurisirter Milch einen Erfolg „herbeiführte”*.”

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Tropische geneeskunde. De Londensche school voor tropische geneeskunde heeft van den Souverein van den Congo-staat, Koning Leopold, een gift van 200 p. st. ontvangen. De aanstaande geneeskundigen van dien staat moeten een leergang van die school volgen, voordát zij in dienst treden. Een gift van 1000 p. st. werd door den Staats-Secretaris voor Indië geschonken.

1) Het is mij onbekend, of er zalen uitsluitend voor venerische lijders zijn.